

morarentesats. Domstolene vil derimod fortsat – også i de nævnte handelsforhold – kunne bestemme, at der skal betales en højere morarente.

Den foreslåede bestemmelse skal ses på baggrund af direktivets artikel 3, stk. 1, litra d, og artikel 6, stk. 2.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.3.1.

Til nr. 11

Det foreslås, at der fastsættes en række regler om fordringshaverens adgang til at kræve betaling hos skyldneren af omkostninger til udenretlig inddrivelse. Reglerne skal gælde generelt for fordringer på formuerettens område, jf. lovforslagets § 1, nr. 1 (den foreslåede § 1, stk. 2).

Som en ny § 9 a indsættes en almindelig regel om, at fordringshaveren har krav på betaling af rimelige og relevante inddrivelsesomkostninger. Den foreslåede § 9 a omfatter alle inddrivelsesomkostninger, alene med den begrænsning, at spørgsmålet om adgangen til at kræve rykker- og inkassogebyrer reguleres i den foreslåede § 9 b. I § 9 b gøres der således udtømmende op med, hvad der kan kræves i rykker- og inkassogebyr.

Til § 9 a

Af bestemmelsens *stk. 1* følger, at fordringshaveren kan kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen, medmindre forsinkelsen med betalingen ikke beror på skyldnerens forhold.

Bestemmelsen omfatter kun udenretlige inddrivelsesomkostninger, og griber således ikke ind i retsgrundlaget for domstolenes fastsættelse af sagsomkostninger i forbindelse med indenretlig inddrivelse af fordringer, jf. herved også *stk. 4*.

Bestemmelsen omfatter både den situation, at kreditor selv forestår inddrivelsen af sin fordring hos skyldneren (egeninkasso), og de tilfælde, hvor kreditor lader en anden, f.eks. et inkassobureau eller en advokat, forestå inddrivelsen af fordringen (fremmedinkasso). I begge de nævnte situationer vil fordringshaveren således kunne kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved inddrivelse af fordringen. Der vil bl.a. være tale om inddrivelse (inkasso), når der udsendes inkassoskrivelse til skyldneren, indgås en betalingsaftale (fri-villigt forlig) eller foretages andre egentlige inkassokridt vedrørende den pågældende fordring. Derimod tager bestemmelsen ikke sigte på kreditors almindelige administrationsudgifter og lignende, her-

under bl.a. udgifter til fakturering. Hvad særligt angår omkostninger til udsendelse af rykker- og inkassoskrivelser henvises til den foreslåede § 9 b.

Bestemmelsen i den nye § 9 a vil bl.a. indebære, at fordringshaverens udgifter til autoriserede inkassobureauers inddrivelse af fordringen som udgangspunkt kan kræves betalt af skyldneren. Dette gælder, uanset om der foreligger en aftale mellem fordringshaveren og skyldneren herom.

Det, der efter bestemmelsen kan kræves betalt af skyldneren, er rimelige og relevante udgifter til inddrivelsen.

Hvad der er relevante udgifter må vurderes i det konkrete tilfælde, men udgifterne vil bl.a. ikke være relevante, hvis det stod klart for fordringshaveren, at forsøget på inddrivelse ikke ville lykkes. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis samme eller andre krav inden for kortere tid uden held er forsøgt inddrevet i fogedretten. På samme måde vil der i almindelighed heller ikke være tale om relevante udgifter, hvis en fordring inden for kortere tid er overgivet til flere forskellige inkassobureauer og/eller advokater. Kravet om, at udgifter skal være relevante (og rimelige), må endvidere ses i sammenhæng med reglerne i inkassolovens §§ 9-11 om god inkassoskik. Det følger bl.a. af disse regler, at der – medmindre særlige omstændigheder foreligger – ikke må iværksættes yderligere inkassokridt, før der er sendt en påkravsskrivelse, og en i påkravet angivet frist er udløbet.

Henvisningen til rimelige omkostninger indebærer, at der ikke kan kræves betaling for omkostninger, der ligger ud over, hvad der sædvanligvis er forbundet med det pågældende inddrivesskridt, og at der ikke kan kræves betaling for større samlede omkostninger, end hvad der ud fra en konkret vurdering må anses for at være rimeligt.

Inddrivelsesomkostninger skal som nævnt kun betales, hvis forsinkelsen med betalingen beror på skyldnerens forhold. Bestemmelsen, der er medtaget under hensyntagen til direktivet, medfører ingen ændringer i den gældende retstilstand, hvorefter fordringshaveren ikke kan iværksætte inkassokridt mod skyldneren, hvis fordringshaveren ikke har opfyldt sine forpligtelser efter kontrakten.

Af bestemmelsens *stk. 2* følger, at reglen i *stk. 1* ikke kan fraviges til skade for fordringshaveren ved aftale eller ved handelsbrug eller anden sædvane.

Reglen i *stk. 1* skal efter lovforslaget heller ikke kunne fraviges i forbrugerforhold til skade for skyldneren ved aftale, jf. § 9 a, stk. 2, eller ved handelsbrug eller anden sædvane, jf. den foreslåede § 1, stk. 4, 2. pkt. Det betyder, at der – ligesom det i dag er tilfældet